

Pictorița

Bragagiu

Toamna își pune șevaletul
Orânduindu-l strict în față
Și cu încetul, cu încetul
Pe pânză plăsmuiește viața.

Pune culorile să sune
Cu bronzul purpuriu în rază
Și aurul ca o minune
Să strălucească în amiază.

Verdele pinilor mai tare
Subliniază în lumină
Cu pensule, în depărtare,
Salbe de păsări mai îngână.

Apoi sătulă de precizii
Culorile le ia în palmă
Și-mproașcă modestia pânzei
Cu-ngrămădirile de valmă.

Amestecă culori cu alte
De piere sensul de nuanță
Că nu-nțeleg care, încalte,
Are mai multă importanță.

Vederea nu poate a prinde
O hotărâre de a strânge
Când o culoare se aprinde,
Iar alta picură cu sânge.

E-nvălmășeală fără capăt,
Erorilor o libertate
Ce n-are cum să mai încapă
În noțiunea „ nu se poate”.

Furtuna pensulei ce poartă
O mână după sine-n fugă
Amestecă soartă pe soartă
Cu o mișcare centrifugă.

Iar pictorița ca eternă
Parcă nu vrea a fi vestită
Și nu că-i proastă ca modernă

Nici clasică înțepenită,

Ci-i zboară petele nu pete
Și liniile ce nu-s linii,
Iar ochii noștri pe-ndelete
Privesc nedându-se-n opinii.

Doar înghițim în sec că n-avem
Puteri posibile să facă
Pentru reclamele concave
Pictura-n săli ca să ne treacă.

Ca-n orice timp din vremi stinghere
Să spui cu voce luminoasă:
„Ce-s fericit c-așa avere
O am păstrată-n a mea casă!”
Victor Bragagiu